

1. असन (von 2. अस्) n. das Schleudern, Schiessen, Schuss MED. n. 29. RV. 1, 112, 21. तन्नैव तिग्ममसनायु सं श्यत् 130, 4. AV. 1, 13, 4. — Vgl. इषसन.

2. असन m. N. eines Baums, *Terminalia tomentosa* W. u. A., AK. 2, 4, 24. H. 1144. MED. n. 29. R. 2, 94, 8. 4, 29, 11. SUÇR. 1, 138, 4. 2, 64, 13. 68, 2. — Vgl. अशन und आसन.

असनपर्णी (von 2. असन + पर्ण) f. = अशनपर्णी AK. 2, 4, 5, 15, Sch.

असनी (von 2. अस्) f. Wurfgeschoss, Pfeil: अस्तुर्न शर्यामसनामनु यून RV. 1, 148, 4. कृशानिरस्तुर्नसनामनुयुधैः 153, 2. 10, 93, 3.

असनि gaṇa शण्यादि; davon असनिक adj. nach P. 4, 2, 80.

1. असत् (3. अ + सत् von 1. अस्) 1) adj. f. असती. a) nicht seiend, nicht vorhanden, keine Realität habend: असतीभ्यो असतराः AV. 7, 76, 1. सनुच्छिष्टे अमेशोमौ 11, 7, 3. RV. 7, 104, 8. अमनेव भवति । अमद्रहेति वेद चेत् AIT. UP. 2, 6. यद्यपि स्यात् सत्पुत्रो ऽप्यसत्पुत्रो ऽपि वा भवेत् er mag einen Sohn haben oder nicht M. 9, 154. अमति त्वयि da du nicht mehr bist, nicht mehr lebst KUMĀRAS. 4, 12. — b) wie es nicht ist oder sein sollte, seiner Bestimmung nicht entsprechend, unwahr, unrecht, schlecht: क आसतो वचसः सति गोपाः RV. 5, 12, 4. असत्मेव तत्पाप्मानं निर्धितिं कुरुते ÇAT. Br. 7, 2, 1, 7. अमच्छास्त्र ein ketzerisches Lehrbuch M. 11, 65. मुच्यते ऽसत्प्रतिग्रहात् 194. असत्कार्यपरिग्रहः 12, 32. untreu, unzüchtig (von einem Weibe) Hip. 3, 18. R. 3, 2, 25, 23, 43. f. असती subst. AK. 2, 6, 1, 10. H. 528. PAÑĀT. 183, 15. असतीसुत der Sohn einer untreuen Frau, Bastard AK. 2, 6, 1, 26. H. 548. — 2) m. Indra TRIK. 1, 1, 57. — 3) n. a) Nichtseiendes, Nichtsein: नासदासीन्नो सदासीत् RV. 10, 129, 1 (vgl. ÇAT. Br. 10, 5, 3, 1). 72, 2. 1, 124, 11. अनायथास आसता सचत्ताम् 4, 5, 14. सतश्च योनिमसतश्च वि वेः VS. 13, 3. असेति सत्प्रतिष्ठितम् AV. 17, 1, 19. 10, 7, 10, 25. असतो मा सद्गमय — मृत्युर्वा असत्सद्गमन् ÇAT. Br. 10, 4, 1, 30 (= BRH. ĀR. UP. 1, 3, 28). 6, 1, 1, 1. असदा इदमग्र आसीत् । ततो वै सद्जायत AIT. UP. 2, 7. सर्वमात्मनि संपश्येत्सच्चासच्च समाहितः M. 12, 118. यत्तत्कारणमव्यक्तं नित्यं सद्सदात्मकम् 1, 11. मनः सद्सदात्मकम् 14, 74. — b) Unwahrheit, Lüge: असत्त्वत्वास्त इन्द्र वक्ता RV. 7, 104, 8. 12. कृत्यासद्दत्तम् 13. das Böse: ते सतः श्रोतुमर्हन्ति सद्सद्यत्किञ्चनयः RAĞH. 1, 10. असत्कार Jmd ein Leid zufügen (अनादरे) P. 1, 4, 63. असत्कार Beleidigung MBh. 1, 6355. असत्कृत Vergehen, böse That: यया नासत्कृतं किञ्चिन्मनसापि चराम्यहम् N. 24, 26. — Ueber die bei diesem Worte häufige Dehnung des Anlauts im Veda s. RV. PRĀT. 2, 40, 41.

2. असत् in der Personification असन्पयोसवः nach der Etym. des ÇAT. Br. 2, 3, 2, 1, 3 so v. a. werfend, ausstreuend; s. aber आस.

असन्तर्प (3. अ + सं^०) adj. 1) keinen Schmerz, — Kummer leidend: असन्तर्प मे हृदयम् AV. 16, 3, 6. — 2) keinen Schmerz, — Kummer verursachend: शिवे ते स्तो व्यावृष्टिर्वी असन्तापे अग्निश्चर्या AV. 8, 2, 14. 4, 26, 3.

असन्दिग्ध (3. अ + सं^०) adj. nicht undeutlich, nicht verschwommen: असन्दिग्धान्स्वरान्ब्रूयात् RV. PRĀT. 3, 18. ऽधम् adv. ohne allen Zweifel VID. 67.

असन्दिग्ध (3. अ + सं^०) adj. ungebunden, unbeschränkt: असन्दिग्धो वि सृज विष्णुत्वाः RV. 4, 4, 2.

असन्दिग्ध (3. अ + सं^०) adj. dass.: यस्य त्रिधात्वृत्तं वर्द्धिस्तस्यावसन्दिग्धम् RV. 8, 91, 14.

असन्न (3. अ + सन्न) adj. rastlos: असन्नः प्राणः संचरति ÇAT. Br. 4, 1, 1, 17. 2, 17. 4, 1, 7. असन्ना क्षापः 7, 1, 1, 14. 4, 3, 1, 7.

असन्नद्व (3. अ + सं^०) adj. 1) unbewaffnet ÇKDr. — 2) entstanden. — 3) sich für gelehrt haltend. — 4) stolz GĀTĪDH. im ÇKDr.

असन्मत्त (असत् + मत्त) m. unwahre Rede AV. 4, 9, 6.

1. असपत्न (von 3. अ + सपत्नी) 1) adj. f. ई. a) ohne Nebengattin, — Nebenbuhlerin: असपत्नी संपत्नी जपत्यभिर्वरी RV. 10, 139, 5. — b) ohne Nebenbuhler, unangefochten: असपत्नः संपत्नकामिरोद्रे विपासतिः RV. 10, 174, 5. AV. 10, 6, 30. 12, 1, 41. 19, 14, 1. 46, 7. VS. 7, 25, 9, 40. 10, 18. श्रीः ÇAT. Br. 2, 4, 1, 6. 3, 8, 2, 3. 8, 5, 1, 3. so heisst eine इष्टका (hier f. श्री) 8, 5, 1, 4. 10, 2, 5, 13. KĀTĪ. ÇH. 17, 4, 1, 6. 7, 15. गाणपत्यं च विन्दति । सन्द्मसपत्नं च श्रिया युक्तम् MBh. 3, 4093. — 2) n. unangefochtener Zustand, Frieden AV. 8, 3, 17. 9, 2, 7. 19, 16, 1.

2. असपत्न (wie eben) adj. nicht nebenbuhlerisch AV. 1, 19, 4.

असवन्धु (3. अ + सं^०) adj. nicht verwandt VS. 3, 23. AV. 6, 15, 2. 54, 3.

1. असम (3. अ + सम) adj. ungleich: न समो नासमो M. 10, 73. ungerade (von einer Zahl) in असमवाण, असमसायक und असमेय.

2. असम (wie eben) 1) adj. nicht seines Gleichen habend, unvergleichlich, einzig: पतिर्व्रथासमो जनानाम् RV. 6, 36, 4. अयुतो असमो नृभिः 8, 52, 2. वृकृतं सत्यमसमं जनानाम् 10, 47, 8. दिव्युतः 2, 13, 7. ब्रह्माणि 7, 43, 1. 1, 54, 8. 6, 67, 1. 10, 71, 7. 89, 3. उरुः प्रयत्नमसमं स्वर्गः AV. 12, 3, 38. यो रणे श्विच सर्वेषु कृतेष्वप्यसमो जयी KATHĀS. 23, 32. असमसायक VET. 4, 14. — 2) m. Buddha TRIK. 1, 1, 8.

असमञ्ज m. N. pr. ein Nachkomme Ikshvāku's, ein Sohn Sagara's von der Kēçin und Vater Añçumant's R. 1, 39, 16. 23. 70, 37. 2, 36, 16. 19. 20. 110, 26. 27. — Vgl. d. fg. W.

असमञ्जस् (3. अ + सं^०) m. id. R. GORR. 1, 40, 16. 20. 21. MBh. 3, 8884. 8888. 12, 2054. HARIV. 801. VP. 377.

असमञ्जस् (3. अ + सं^०) adv. unpassend, ungehörig TRIK. 3, 2, 6. अतिप्रणयोदितमयोक्तमसमञ्जस् KATHĀS. 17, 51. MBh. 2, 2100. schwankend, verworren VJUP. 111.

असमद् (3. अ + सं^०) f. Eintracht ÇAT. Br. 1, 1, 2, 18. 2, 3, 5. 4, 4, 2, 3.

1. असमर्न (3. अ + सं^०) adj. auseinanderstrebend, sich trennend, sich zerstreuend: असमर्ना अत्रिरसौ रघुष्यदः (आशवः) RV. 1, 140, 4. असमर्ना बर्द्धिर्भिर्जनानि 7, 3, 3.

2. असमर्न (wie eben) adj. uneben: यदिन्द्रु सर्गे अर्धतश्चादयोसि मकाधने । असमर्ने अर्धनि वृत्तिने पथि श्येनो इव अवस्यतः ॥ RV. 6, 46, 13.

असमरय (2. अ + र^०) adj. der einen unvergleichlichen Wagen hat VS. 15, 17.

असमवाण (1. अ + वाण) der eine ungerade Zahl (fünf) von Pfeilen führt, ein Bein. Kāma's Gīt. 4, 6. — Vgl. अयुगिषु, असमसायक, असमेय.

असमष्टकाय (3. अ + सं^० + का^०) adj. von unerreichter Weisheit: पिता मतीनामसमष्टकायः RV. 9, 76, 4. 2, 21, 4.

असमसायक (1. अ + सं^०) m. = असमवाण KATHĀS. 15, 2.

असमाति (3. अ + सं^०) adj. dem Nichts gleicht, einzig in seiner Art: रथः RV. 10, 60, 2. 3. AV. 6, 79, 1. Aus RV. a. a. O. wird in der ANURR. der Name eines Königs abgeleitet.

असमात्योग्रम् (अ + यो^०) adj. von unvergleichlicher Kraft RV. 6, 29, 6.